

Arrest

nr. 213 139 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DECLEER
Gentpoortstraat 46
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. DECLEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2017 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Abuja, Nigeria, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum voor lang verblijf (type D) op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 april 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

Aangezien betrokkene zich als meerderjarige wenst te vestigen bij haar vermeende vader, E., S. O., houder van de Belgische nationaliteit, kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980. Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Betrokkene legt allereerst geen bewijs neer dat de heer E., S. O. haar vader is. Zij legt een niet gelegaliseerd document voor opgesteld door de National Population Commission te Benin City, Nigeria, waarvan de inhoud gebaseerd is op een niet-gelegaliseerde affidavit (verklaringen op eed) van de zus van betrokkene, mevrouw A. O. A.. Deze verklaringen werden afgelegd voor het Hoog Gerechtshof te Benin City. Zo verklaart de zus van betrokkene dat de vader van betrokkene, O. O. E., heet en de moeder van betrokkene, G. D.. De zus van betrokkene verklaart verder dat de geboorte van betrokkene dd. 08/11/1994 niet officieel werd aangegeven, hoewel dit wel verplicht was onder de Grondwet van Nigeria. De affidavit en het document opgesteld door de National Population Commission werden pas opgesteld vlak voor betrokkene haar visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Abuja, hetgeen zou betekenen dat betrokkene 23 jaar zonder geboorte attest zou gewoond hebben in Nigeria, hetgeen vrij onaannemelijk lijkt. Betrokkene legt verder geen bewijzen neer dat de man die op haar attestation of birth vermeld staat, in casu O. O. E., dezelfde persoon is als de heer E., S. O.. Zij legt verder geen bewijzen neer wat de band is tussen dhr. E., S. O., en haar moeder, G. D.. Bovendien blijkt uit het uittreksel gezinssamenstelling opgesteld door de stad Brugge dd. 26.01.2017 dat dhr. E., S. O., gehuwd is met mevrouw O., E. A., afkomstig uit Nigeria. Opnieuw legt betrokkene geen bewijs neer wat haar band met deze vrouw is. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat er geen biologische familieleden/verwanten van haar meer in leven zijn die voor haar kunnen zorgen. Zo wonen haar moeder en zus nog altijd in Nigeria. Het was tevens de moeder van betrokkene, G. D., die een letter of introduction/consent schreef te Benin City dd. 10.05.2017 waarin zij haar dochter de toelating gaf om naar België te vertrekken. Deze bevindingen staan haaks op het feit als zou betrokkene geïsoleerd zijn in het land van herkomst en er niemand voor haar meer zou zijn die voor haar zou kunnen zorgen. Tenslotte toont betrokkene op geen enkele wijze aan als zou dhr. E., S. O., haar enige (financiële) steun is of dat zij überhaupt op regelmatige en vaste basis contact met hem zou onderhouden. Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Waar de verzoekster in haar verzoekschrift (*in fine*) de Raad verzoekt om “te zeggen voor recht dat gelet op bovenstaande motieven, er geen reden is om verzoekster een visum te weigeren” en om “een DNA procedure te starten, zodat verzoekster kan aantonen dat E. S. O. haar vader is of toe te laten dat verzoekster die via een DNA test mag bewijzen”, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd, noch om te zeggen voor recht dat er geen reden is om het visum te weigeren, noch om een DNA-expertise te gelasten.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoekster verklaard zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het gevorderde dient dan ook, in de hierboven aangegeven mate, te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet dient de ontvankelijkheid van het middel te worden beoordeeld aan de hand van het inleidend verzoekschrift en niet op basis van de synthesememorie.

Zoals reeds werd uiteengezet onder punt 3, treedt de Raad te dezen op als annulatierechter. Waar de verzoekster in het verzoekschrift, verwijzend naar de motieven van de bestreden beslissing, vraagt om een DNA-procedure op te starten zodat zij kan aantonen dat de heer E. S. O. haar vader is, herhaalt de Raad dan ook dat hij ter zake niet bevoegd is. Nergens in de reglementering omtrent de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is voorzien dat de Raad een expertise kan gelasten.

Bovendien moet erop worden gewezen dat het verzoekschrift, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Waar de verzoekster, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing en met toevoeging van een aantal bedenkingen bij deze motieven, vraagt om een DNA-procedure op te starten, verzuimt zij om de rechtsregel aan te duiden die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Deze uiteenzettingen maken bijgevolg geen ontvankelijk middel uit. Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, heeft de advocaat van de verzoekster er zich toe beperkt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt dan ook vast dat het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, slechts ontvankelijk is in de mate dat de verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De overige kritiek is niet ontvankelijk.

4.2. In de synthesememorie betoogt de verzoekster, in een enig middel, als volgt:

“4. IN RECHTE:

4. Verzoekster heeft alle nodige stukken ingediend om een visum:

- *Betalingsbewijs bijdrage in administratieve kosten*
- *Geboorte- of adoptieakte*
- *Bewijs van identiteit*
- *Bewijs van verblijfsvergunning van je ouder in België*
- *Eventueel bewijs van 'ten laste' zijn*
- *Bewijs van toereikende en stabiele bestaansmiddelen van haar vader*
- *Bewijs van voldoende huisvesting*
- *Bewijs van ziekteverzekering*
- *Bewijs van de gezinscel*

5. "Artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven bevat, bepaalt hetgeen volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven beschermt relaties die als bijzonder beschermwaardig worden aanvoeld. Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden, "maar ook een positieve plicht, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven".

Op grond hiervan heeft verzoekster recht op verblijf bij haar vader.

(...)

6. Er is een schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster weet van kleins af dat zij naar studies naar haar vader mocht komen, zoals haar zussen (zie stukken 4-7). Zij hoopt daar al jaren op.

Aangezien ze in de omgeving van haar vader en zussen werk wil zoeken zodat ze haar familie regelmatig kan zien, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Haar leeftijd en het net afgestudeerd zijn, is toch al een bewijs van afhankelijk bestaan.

Er is inderdaad contact via moderne communicatiemiddelen, maar dat is onvoldoende. Een familie- en gezinsleven houdt toch ook warmte in van het elkaar ontmoeten, samen aanwezig zijn als iets te vieren valt, ...

7. Er blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging, die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zou hebben plaats gevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het was in geen geval voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch risico dat de beslissing werd genomen.

Verzoekster legt stukken voor waaruit blijkt dat haar 4 zussen in België zijn en reeds Belg geworden zijn. Ook haar vader is Belg geworden.

8. Uit het voorgaande volgt dat niet blijkt dat de verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, zodat een schending van deze bepaling voorligt.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats dat er daadwerkelijk een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of een verzoekende partij aannemelijk maakt een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven te hebben in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekster beroept zich in de synthesesamenvatting op een gezinsleven met haar Belgische vader en haar Belgische zussen.

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft op verzoeksters aanvraag voor een visum voor lang verblijf, om humanitaire redenen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag enkel heeft verzocht om haar – vermeende – Belgische vader, de heer E. S. O., te vervoegen. De gemachtigde hoefde in de bestreden beslissing dan ook enkel in te gaan op deze specifieke vraag, zodat een beoordeling van het gezinsleven met de Belgische zussen zich niet opdrong.

De Raad kan dan ook enkel nagaan of de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven van de verzoekster met haar – vermeende – Belgische vader.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een

wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Betrokkene legt allereerst geen bewijs neer dat de heer E., S. O. haar vader is. Zij legt een niet gelegaliseerd document voor opgesteld door de National Population Commission te Benin City, Nigeria, waarvan de inhoud gebaseerd is op een niet-gelegaliseerde affidavit (verklaringen op eed) van de zus van betrokkene, mevrouw A. O. A.. Deze verklaringen werden afgelegd voor het Hoog Gerechtshof te Benin City. Zo verklaart de zus van betrokkene dat de vader van betrokkene, O. O. E., heet en de moeder van betrokkene, G. D.. De zus van betrokkene verklaart verder dat de geboorte van betrokkene dd. 08/11/1994 niet officieel werd aangegeven, hoewel dit wel verplicht was onder de Grondwet van Nigeria. De affidavit en het document opgesteld door de National Population Commission werden pas opgesteld vlak voor betrokkene haar visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Abuja, hetgeen zou betekenen dat betrokkene 23 jaar zonder geboorte attest zou gewoond hebben in Nigeria, hetgeen vrij onaannemelijk lijkt. Betrokkene legt verder geen bewijzen neer dat de man die op haar attestation of birth vermeld staat, in casu O. O. E., dezelfde persoon is als de heer E., S. O.. Zij legt verder geen bewijzen neer wat de band is tussen dhr. E., S. O., en haar moeder, G. D.. Bovendien blijkt uit het uittreksel gezinssamenstelling opgesteld door de stad Brugge dd. 26.01.2017 dat dhr. E., S. O., gehuwd is met mevrouw O., E. A., afkomstig uit Nigeria. Opnieuw legt betrokkene geen bewijs neer wat haar band met deze vrouw is. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat er geen biologische familieleden/verwanten van haar meer in leven zijn die voor haar kunnen zorgen. Zo wonen haar moeder en zus nog altijd in Nigeria. Het was tevens de moeder van betrokkene, G. D., die een letter of introduction/consent schreef te Benin City dd. 10.05.2017 waarin zij haar dochter de toelating gaf om naar België te vertrekken. Deze bevindingen staan haaks op het feit als zou betrokkene geïsoleerd zijn in het land van herkomst en er niemand voor haar meer zou zijn die voor haar zou kunnen zorgen. Tenslotte toont betrokkene op geen enkele wijze aan als zou dhr. E., S. O., haar enige (financiële) steun is of dat zij überhaupt op regelmatige en vaste basis contact met hem zou onderhouden.”

De gemachtigde stelt derhalve in de eerste plaats dat de verzoekster bij het indienen van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat de heer E. S. O. daadwerkelijk haar vader is. Desbetreffend steunt de gemachtigde zich onder meer op het feit dat het voorgelegde geboortecertificaat vermeldt dat de verzoekster de dochter is van de heer O. O. E. en dat zij niet aantoonde dat deze man en de Belgische E. S. O. dezelfde persoon zijn.

De Raad merkt op dat ook in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt dat de heer E. S. O. verzoeksters vader is. De loutere bewering dat O. staat voor *Mister* en dat E. de afkorting is van E(...), kan geenszins overtuigen. Het betreft immers totaal verschillende namen, terwijl hiermee ook nog niet verklaard kan worden dat de voornaam van de vermeende Belgische vader S. is, terwijl deze voornaam nergens op het geboortecertificaat is terug te vinden.

In de mate dat de verzoekster nog verwijst naar de stukken 2 tot en met 8, merkt de Raad op dat deze stukken pas voor het eerst worden bijgebracht in het kader van het voorliggende beroep. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster deze stukken niet bij haar aanvraag heeft gevoegd. De gemachtigde kon hiermee dan ook geen rekening houden. De stukken dateren bovendien van 30 april 2018, 2 mei 2018 en 8 mei 2018, dit is dus na het nemen van de bestreden beslissing op 10 april 2018. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Ook de bij de synthesesmemorie gevoegde foto's, die niet bij de aanvraag werden voorgelegd, tonen op geen enkele wijze aan dat de heer E. H. S. verzoeksters vader is.

Bij gebrek aan enig bewijs van afstamming tussen de verzoekster en de heer E. S. O., dient de Raad te besluiten dat de verzoekster geheel geen gezinsleven aannemelijk maakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het spreekt voor zich dat loutere verklaringen van de ene en de andere persoon niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een gezinsrelatie tussen beiden.

De Raad stelt derhalve vast dat de verzoekster in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de

gemachtigde rekening moest houden in zijn beslissing. Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er in dit kader een concrete belangenafweging diende plaats te hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE